

Hồi 4

Năm cao thủ mưu đồ bất chính

Điền Quy Nông vung tay một cái. Người Từ Tranh khác nào cây chổi quét ngang đụng vào chân Mã Xuân Hoa rồi hai người cùng té xuống đè lên nhau. Mọi người thấy y đùa bợt hai người như hai đứa con nít thì khi nào dám sấn vào.

Điền Quy Nông nói :

-Diêm huynh đệ ! Huynh đệ hãy lấy số tiêu ngân mà chia ra từng phần như ta vừa nói rồi xếp lên xe lớn để chỗ nường tử cùng ta ngồi. Chúng ta có việc gấp, cần phải đội mưa mà đi.

Diêm Cơ cả mừng, vâng dạ luôn miệng.

Bọn cướp khuôn những túi bạc trên xe tiêu xuống, xếp năm vạn lạng vào một đồng, ba vạn, hai vạn lạng thành hai đồng để dưới đất rồi nhìn bọn phu quát :

-Mau mau chuẩn bị cho chúng ta lên đường.

Tại vùng này đã có luật. Những hào khách lục lâm đánh cướp tiêu ngân không đả thương xa phu và vẫn trả tiền ăn tiền rượu cho chúng như thường. Nhưng nếu bọn xa phu không nghe lệnh dĩ nhiên là chuyện khác.

Bọn xa phu đứng trước tình thế này khi nào còn dám chống cự, phải đội mưa đẩy xe đi.

Mã Hành Không thấy lũ xe tiêu đi ra, trong lòng đau đớn vô cùng. Chỉ còn một cái xe đẩy đến trước mặt.

Điền Quy Nông đỡ thiếu phụ lên ngồi. Cỗ xe này mà khi đi khỏi là Mã Hành Không phải thân bại danh liệt. Suốt đời công lao cực khổ trôi theo dòng nước.

Người run lấy bầy, đột nhiên lão đứng phất dậy hét lên :

-Ta quyết liều mạng với người.

Hai tay lão như lưỡi câu sắt nhằm chụp vào mặt Điền Quy Nông.

Thiếu phụ sợ quá rú lên một tiếng.

Điền Quy Nông phóng chưởng nhằm đánh vào vai Mã Hành Không.

Giả tử lão chưa trọng thương thì phát chưởng này dĩ nhiên không thể đánh trúng được. Nhưng hiện giờ gân cốt lão cử động không linh mẫn, mắt nhìn thấy phát chưởng đánh tới mà không sao né tránh được.

Bình một tiếng ! Người lão tung đi rồi rớt xuống sân.

Bỗng nghe một thanh âm trầm cất lên :

-Hảo công phu !

Ba tiếng này vọng vào trước cửa sảnh đường. Điền Quy Nông và thiếu phụ tưởng chừng phải nghe một thứ thanh âm đáng sợ nhất trên đời. Cả hai cùng sắc mặt lợt lạt, người run bần bật.

Điền Quy Nông đẩy mạnh thiếu phụ vào trong xe rồi nhảy lên theo quát cho lừa chạy.

Ngờ đâu y quát luôn mấy roi, con lừa chỉ bước đi hai bước rồi đột nhiên dừng lại không chạy được nữa.

Mọi người đứng ở cửa sảnh đường nhìn qua làn mưa ra ngoài thấy một đại hán đã cao nghều, lại gầy khẳng gầy kheo. Tay ôm cái bọc. Tay mặt nắm lấy càng xe.

Con lừa bị Điền Quy Nông thôi thúc gấp quá, nó cúi đầu xuống cong lưng lại, hết sức nhẩy vọt đi nhưng đại hán ấn mạnh càng xe. Cổ xe tựa hồ bị đóng đinh xuống đất, không xô xích được chút nào.

Thần lực của người này thật là khủng khiếp.

Đại hán trầm giọng quát :

-Vào đi !

Điền Quy Nông còn ngần ngừ thì thiếu phụ trong xe đã chạy ra xuống xe lướt qua đại hán. Nhưng không nhìn y, băng băng đi thẳng vào sảnh đường.

Điền Quy Nông cũng từ từ nhảy xuống đi theo. Toàn thân hán ướt đầm nước mưa mà tựa hồ chẳng biết gì. Mực quang thần thờ như người mất hồn. Thiếu phụ vẫy tay kêu hán đến ngồi bên cạnh nàng.

Đại hán cao và gầy rảo bước tiến vào đại sảnh, ngồi xuống bên đống lửa, không nhìn ai một cái nào. Y mở bọc ra thì bên trong có đứa con gái chừng hai tuổi. Y sợ đứa nhỏ lạnh nên bồng nó sưởi lửa.

Đứa nhỏ đang ngủ say. Bên khước mắt còn đọng hai giọt lệ.

Mã Xuân Hoa, Từ Tranh và Thương Bảo Chấn đỡ Mã Hành Không dậy. Mọi người thấy Điền Quy Nông khiếp đại hán cao gầy đều lấy làm kinh ngạc và mừng thầm.

Mã Xuân Hoa hỏi :

-Gia gia ơi ! Thương thế gia gia đã bớt chưa ? Nhân vật này là ai vậy ?

Mã Hành Không ấp úng đáp :

-Đó là... Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng...

Lão ráng nói hết câu rồi đau quá lại ngắt đi.

Trong nhà đại sảnh bọn tiêu đầu và chạy cờ tụ hội ở mé đông. Còn Diêm Cơ cùng bọn cướp xúm nhau lại ở góc nhà mé tây. Ba tên ngự tiền thị vệ cùng Thương Bảo Chấn đứng đằng sau ghế. Mọi người hướng mực quang hết nhìn Miêu Nhân Phượng lại ngó Điền Quy Nông và thiếu phụ.

Miêu Nhân Phượng nhìn đứa con gái nhỏ trong lòng ra chiều rất thương xót và đầy vẻ từ ái.

Giả tử mọi người chưa nhìn thấy y một tay nắm giữ càng xe khiến con lừa lớn mạnh không kéo xe xô dịch đi chút nào thì chẳng ai tin nhân vật này lại mình mang võ công tuyệt thế như vậy.

Thái độ của thiếu phụ vẫn tự nhiên, nàng ngồi nhìn đống lửa ngơ ngẩn xuất thần, khóe môi hé nụ cười nhạt. Ai là người tinh tế nói nhìn thấy miệng nàng rung động. Hiển nhiên nàng đang xao xuyến trong lòng.

Điền Quy Nông mặt lợt như tờ giấy trắng nhìn ra ngoài trời mưa.

Mục quang ba nhân vật này mỗi người ngó một hướng, chẳng ai dòm ai lần nào và đều lặng lẽ ngồi yên không nói nửa lời. Nhưng thực ra trong lòng ba người đang nổi lên từng đợt sóng. Người thì hoan hỷ, người thì buồn rầu, người phẫn nộ và khiếp sợ nữa.

Miêu Nhân Phượng nhìn cái mặt nhỏ bé rất xinh xắn mà trong đầu óc y hiện lên những việc đã xảy ra ba năm trước. Tuy đã trải qua ba năm mà vẫn rõ rệt như mới ba ngày.

Hiện giờ, trời mưa như trút nước nhưng ngày này ba năm trước, trời cũng xuống tuyết từng mảng như lông ngỗng bay phát phối.

Đó là cảnh tượng trên đường Thương Châu thuộc tỉnh Hà Bắc vào buổi tàn niên. Trên đường ít người qua lại, Miêu Nhân Phượng cưỡi con ngựa vàng chân dài đầu cao lỏng buông tay khấu đi về phía bắc.

Tháng chạp năm trước, Miêu Nhân Phượng đã tử võ với Liêu Đông Đại Hiệp là Hồ Nhất Dao ở Thương Châu. Y đã dùng độc đao làm cho Hồ Nhất Dao phải uống mạng, Hồ phu nhân tự vẫn tuân tiết theo chồng.

Miêu Nhân Phượng và Hồ Nhất Dao cảm nhau vì lòng hào khí đối thù ra bạn, hết sức kính trọng nhau. Ngờ đâu chỉ vì một chiêu lăm lỡ mà làm chết người bạn tri kỷ duy nhất.

Ngoại hiệu Miêu Nhân Phượng là Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ, y tung hoành trong võ lâm rồi gặp Liêu Đông Đại Hiệp. Hai người tử võ lại ngủ chung giường suốt ba ngày ba đêm, toàn nói chuyện võ công. Miêu Nhân Phượng gặp được địch thủ chân chính, hai người coi nhau như tình gan ruột.

Từ ngày xảy việc bất hạnh này, hơn mười năm trời Miêu Nhân Phượng lúc nào cũng trong lòng buồn bã, ít cười, ít nói.

Vợ chồng Hồ Nhất Dao qua đời đã đến kỳ hẹn mười năm. Miêu Nhân Phượng ngàn dặm trường đồ từ tỉnh Hồ Nam lên tế điện trước mộ người vong hữu.

Bầu trời phong tuyết trong buổi chiều tàn niên, Miêu Nhân Phượng càng gần Thương Châu lòng càng trầm trọng. Y cho ngựa đi thông thả, trong bụng tính thầm:

-Giả tử ngày đó mình không lỡ tay thì bữa nay đã được cùng vợ chồng Hồ Thị, ba người cưỡi ngựa ngao du thiên hạ đồng thời khiến cho bọn quan lại tham ô, thổ hào cường khấu đều phải kinh tâm động phách thì vui sướng biết chừng nào ?

Y đang ngơ ngẩn xuất thần đột nhiên phía sau có cỗ xe đội tuyết đi tới. tên phu xe uốn đầu lưởi hô :

-Đắc Nhi ! Đắc Nhi !

Đồng thời gã vung cây roi cho bật lên tiếng lách tách để thôi thúc con lừa. Một cỗ xe lớn xuyên qua làn tuyết trắng mờ mịt chạy nhanh tới. Con lừa kéo xe miệng phun bạch khí mà chạy rất nhanh dưới bầu trời gió to tuyết lớn.

Cỗ xe lớn lướt qua bên mình Miêu Nhân Phượng.

Đột nhiên trong xe có thanh âm phụ nữ rất êm đềm cất lên :

-Gia gia ! Khi đến kinh thành gia gia đưa hài nhi đi mua những cành cung hoa đeo chơi...

Nửa câu dưới không nghe rõ nữa. Đúng là thanh âm của một vị cô nương miền Giang Nam nên mới dịu dàng ôn nhu như vậy. Ở vùng bình nguyên mạn bắc ít khi được nghe.

Đột nhiên chân trái con lừa đạp trúng vào cái hố sâu. Lập tức nó té khụy xuống. Tên phu xe nghiêng người về phía trước, tiện tay kéo lên. Con lừa rút được chân khỏi hố rồi tiếp tục chạy về phía trước.

Miêu Nhân Phượng ngấm ngầm lấy làm kỳ tự hỏi :

-Người phu xe này thân thủ mau lẹ lại tướng mạo đường hoàng có vẻ là một kỳ tài trong chốn phong trần mà sao đi làm người ruổi xe ?

Y còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe tiếng bước chân vang lên.

Phía sau là một cước phu gánh hàng lý rảo bước đi tới. Gánh hàng làm cho cái đòn gánh bằng gỗ táo phải cong đi, hiển nhiên rất trầm trọng. Tên cước phu vẫn thản nhiên như không tiếp tục, bước nhanh trên đất tuyết một cách rất nhẹ nhàng.

Miêu Nhân Phượng lại một phen kinh ngạc nghĩ thầm :

-Tên cước phu này chẳng những sức mạnh mà khinh công cũng vào hạng khá.

Y đồ chừng trong vụ này có điều ngoắt ngoéo, bụng vào dạ :

-Dường như tên cước phu này đang theo dõi tên xa phu kia. Không chừng đây là một việc tầm cừu đánh giết nhau.

Y liền kéo dây cương ngựa cho chạy vừa phải theo kịp cỗ xe để coi cứu cánh.

Đi chừng vài dặm, Miêu Nhân Phượng ngoái lại thấy tên cước phu tuy gánh nặng đến hai trăm cân mà vẫn chạy nhanh như bay.

Đột nhiên lại nghe thấy sau có tiếng loảng xoảng vung lên. Một hán tử gánh đồng nát đang lon ton chạy tới. Người này cũng chân bước rất nhẹ nhàng, tuy còn dấu vết trên đất tuyết nhưng khinh công đã vào hạng hiếm có trong võ lâm.

Miêu Nhân Phượng lẩm nhẩm :

-Lại thêm một người nữa. Không hiểu họ thuộc môn phái nào ?

Y ngoái thấy nón và áo tới gã đầy tuyết phủ trắng xóa. Gã chân bước chuệch choạng trong làn gió thổi chứ không đi thẳng.

Miêu Nhân Phượng liền tỉnh ngộ, bụng bảo dạ :

-Đây là công phu Nhạn Hành Công của Chung gia ở Quỷ Kiếm Sâu vùng Ngạc Bắc.

Lại đi thêm bảy, tám dặm thì đến một tòa tiểu thị trấn vào lúc gần tối.

Miêu Nhân Phượng thấy cỗ xe lớn dừng lại trước cửa một khách điếm, y cũng vào đấy tá túc.

Khách điếm này rất nhỏ và chỉ có một nhà trong trấn tập.

Những khách thương ngồi chật trong sảnh đường đang sưởi lửa. Tên xa phu, tên cước phu và gã gánh đồng nát cũng ngồi trong đám này.

Miêu Nhân Phượng tuy nổi tiếng khắp thiên hạ nhưng gần mười năm nay ẩn cư ở đất Tương nên người võ lâm ít ai biết đến. Ba tên cước phu, xa phu và thờ hàn nôi tựa hồ cũng không quen nhau.

Miêu Nhân Phượng lẳng lặng ngồi xuống bên cái bàn nhỏ gọi lấy cơm rượu. Ba người kia cũng ngồi ăn uống riêng, xem chừng không phải một phe.

Bỗng nghe một người từ trong nội viên đi ra nói :

-Thưa Nam đại nhân cùng tiểu thư. Tiểu điếm nhỏ hẹp, xin khuất tất hai vị một chút dùng cơm ngoài sảnh đường.

Rèm vừa vén lên, điếm tiểu nhị dẫn một khách quan xa và một tiểu thư xuất hiện.

Những khách thương đang ngồi thấy vị khách quan này tới liền lục tục đứng dậy.

Miêu Nhân Phượng mặc kệ họ, cứ ngồi uống rượu.

Vị quan khách mặc áo đoạn vàng lợt, gương mặt phi my, trắng trẻo, đầy vẻ phúc tướng. Còn vị tiểu thư dung nhan rất xinh đẹp, nước da trắng nõn. ở phương bắc, một người đẹp như vậy, mà cả Giang Nam cũng hiếm có. Nàng mặc áo gấm màu lục càng nổi bật lên nhưng vì nàng đẹp quá thành ra gấm đoạn rực rỡ đến đâu cũng biến thành ảm đạm.

Mọi người hai mắt sáng rực cả lên, không khỏi thẹn mình là phường ướp tạp. Thậm chí mấy người len lén rút lui ra ngoài hiên, để lại trong sảnh đường một khu trống rỗng.

Chủ quán một điều đại nhân, hai điều tiểu thư ra chiều rất cung kính. Hấn hô tiểu nhị sắp cơm rượu rất ân cần.

Miêu Nhân Phượng nghe tiếng hô hoán, trung khí đây rầy không khỏi để ý chỉ thấy chủ quán hai lưỡng quyền nhô lên. Hiển nhiên là một tay nội công thâm hậu.

Y càng lấy làm kỳ tự hỏi :

-Bọn này tất có việc trọng đại. Ta thử coi bọn họ hành động chuyện gì và làm những việc tốt lành hay việc tệ hại ? Không hiểu việc đó có liên quan gì đến vị quan khách kia không ?

Vì y chú ý đến chuyện âm mưu của bọn này không khỏi dòm nhó vị quan khách và tiểu thư mấy lần.

Vị quan khách đột nhiên đập bàn chỉ tay vào mặt Miêu Nhân Phượng lớn tiếng mắng :

-Người là cái thá gì mà thấy quan lại đã chẳng ty diện thì chớ, lại còn mặt trân trân. Ta phải bắt giải người về huyện đánh cho một trận như đòn cho bỏ ghét.

Miêu Nhân Phượng lại cúi đầu xuống uống rượu, chẳng nói năng gì. Viên quan kia càng tức giận gầm lên :

-Người không biết thỉnh an bồi tội ư ? Sao còn dám ngồi lì ăn uống ?

Vị tiểu thư nhỏ nhẹ khuyên can :

-Gia gia ! Gia gia chẳng nên nóng giận. Họ cùng ở hương thôn không hiểu lễ nghi là thường, hà tất chấp trách với kẻ dân dã thổ hào. Nay ! Gia gia hãy uống rượu đi !

Cô nói rồi cầm chung rượu kè vào miệng vị quan khách.

Vị này uống ừng ực một hơi cạn sạch tựa hồ nuốt cả khí tức vào trong bụng, rồi lườm Miêu Nhân Phượng một cái. Lão vẫn thấy y cúi đầu không nói gì cho là y sợ rồi liền tiếp tục ăn uống cười nói với con gái.

Lão nói toàn chuyện sau khi đến Bắc Kinh sẽ được bổ làm quan. Đúng là thái độ của người lại kinh vận động chức quan hậu bổ.

Trong khi đang nói chuyện, cửa lớn bị đẩy ra, gió tuyết thổi vào một mảng. Tiếp theo một vị quan viên tới nơi. Người này ốm nhất, nước da vàng ửng, chưa đầy đủ bộ dạng quan nha. Hấn lớn tiếng cười nói :

-Nhân sinh hà xứ bất tương phùng. Lại gặp Nam huynh ở đây. Thật là tuyệt hảo.

Hấn nói rồi tiến lại trước mặt quan khách họ Nam, tên gọi Nam Nhân Thông để làm lễ tương kiến.

Cha con họ Nam đứng cả dậy chấp tay đáp :

-Điền Hầu huynh ! Được gặp nhân huynh thật là may mắn. Mời Nhân huynh ngồi.

Điền Hầu huynh cảm ơn ngồi xuống.

Chủ quán gọi lấy thêm đĩa chén và rượu thịt.

Miêu Nhân Phượng nghĩ thầm :

-Cả tên Điền Hầu huynh này nữa là năm tay cao thủ. Cha con họ Nam coi không có vẻ gì là biết võ công. Chẳng lẽ ta trông lầm ?

Y nghĩ tới đây bất giác ngấm ngầm cảnh giới, không dám dòm ngó bọn họ lần nào nữa.

Nên biết cái ngoại hiệu Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ phạm vào điều đại kỵ trong võ lâm. Bao nhiêu anh hùng hảo hán trong thiên hạ còn ai không muốn hạ uy thế cái nhân hiệu này ?

Miêu Nhân Phượng một đời trải qua nhiều phen hung hiểm gặp trăm người thường cũng chỉ vì ngoại hiệu đó. Y tự nhủ :

-Không chừng mấy người kia cũng vì ta mới tới đây. Nguyên bọn chúng kết bè kết đảng xông vào cũng đủ phiền cho mình, không chừng phía trước còn có cao thủ mai phục nữa.

Y lắng tai nghe Điền Hầu huynh cùng Nam Nhân Thông cao đàm hùng luận.

Họ nói chuyện toàn về việc thăng quan hàm hay đáng cấp trong đám quan trường.

Ngoài hành lang, tên cước phu và tên hàn nôi cũng cãi vã om xòm. Chúng tranh luận về chuyện trên đời chẳng có bảo kiếm chặt sắt như cắt bùn.

Tên cước phu nói :

-Bảo chặt sắt như cắt bùn là nói khoác. Thanh bảo đao kia bất quá chỉ sắc bén hơn đao thường một chút rồi người ta nói tưởng liền.

Tên hàn nôi đáp :

-Người thì biết gì mà nói ? Bảo đao là bảo đao. Nếu ta không sợ làm cho người bỏ vía thì ta lấy cho người coi một thanh để người mở rộng tầm mắt.

Tên cước phu la lên :

-Người mà có bảo đao ư ? Hừ ! Thôi đừng mơ mộng nữa. Người có bảo đao thì đã chẳng làm nghề hàn nôi. Ta e rằng đó chỉ là con dao rửa cùn chặt củi không đứt hay con dao thái rau thì người có một vài con thật.

Mọi người nghe nói đều cười ò.

Tên hàn nôi tức giận hầm hầm chạy ra gánh lấy một thanh đao đem vào. Túi đao bằng da màu lục, miệng túi thêu chỉ vàng, coi có vẻ khác thường. Gã rút đao ra khỏi vỏ đánh soạt một tiếng, lưỡi đao lấp lánh ánh hàn quang lạnh toát. Quả nhiên là một thanh lợi đao.

Mọi người đều khen ngợi :

-Thanh đao này tốt thật !

Tên hàn nôi giơ đao lên thủ thế như muốn chém xuống đầu tên cước phu.

Tên cước phu ôm đầu la hoảng :

-Ồi mẹ ơi là mẹ !

Rồi hốt hoảng né tránh.

Mọi người lại phá lên cười.

Miêu Nhân Phượng nhìn vẻ mặt hai người bụng bảo dạ :

-Hai tên này đúng là một phe nhưng chúng giả vờ diễn kịch cho mọi người coi.

Tên hàn nôi hỏi tiểu nhị :

-Người có đao chẻ củi hay thái rau cho ta mượn một con.

Điểm tiểu nhị dạ một tiếng chạy xuống bếp lấy đao.

Tên hàn nôi thấy gã cầm đao ra liền vung đao chém đến choang một tiếng. Con đao thái rau liền bị chặt đứt làm hai đoạn.

Mọi người đồng thanh haon hô :

-Quả là một thanh bảo đao !

Anh thợ hàn nời nhờn nhờn đặc ý lại càng khoác lác, phô trương lưỡi đao này lợi hại thế nào, quý giá làm sao khiến mọi người ngồi dưới hành lang đều ra chiều ngưỡng mộ, chú ý lắng nghe.

Nam Nhân Thông nghe hẳn nói một hồi không nhin được nữa, hừ một tiếng lộ vẻ bức mình.

Điền Hầu huynh nói :

-Nam Thông huynh ! Thanh đao kia tốt quả, đúng là bảo đao !

Nam Nhân Thông đáp :

-Thanh đao đó thì sắc thật nhưng gọi là bảo đao thì chưa chắc.

Điền Hầu huynh nói :

-Nam huynh nói thế là sai. Thanh đao này chặt sắt như cắt bùn. Trên đời làm gì còn thứ đao nào quý hơn nó được không ? Không ngờ của báu lại vào tay anh thợ hàn.

Nam Nhân Thông cười đáp :

-Ngô huynh vì hiểu biết ít, cái gì cũng cho là hạ. Huynh đệ...

Hắn toan nói nữa thì Nam Tiểu Thư đột nhiên ngắt lời :

-Gia gia ơi ! Gia gia hãy uống rượu và ăn cơm cho lẹ đi rồi còn đi ngủ.

Nam Nhân Thông cười đáp :

-Ha ha ! Con nha đầu chỉ muốn xen vào việc của gia gia.

Tuy lão nói như vậy nhưng cũng ăn cơm, thôi không uống rượu nữa.

Điền Hầu huynh lại nói :

-Bữa nay tiểu đệ mới được mở rộng tầm mắt. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu được ngó thấy thanh bảo đao.

Nam Nhân Thông cười lạt nói :

-Tiểu đệ đã từng thấy những thanh bảo đao tốt gấp mười.

Điền Hầu huynh cười khan khách nói :

-Nam Nhân huynh lại nói giỡn rồi. Huynh đài là một vị văn quan thì làm sao mà biết được bảo đao ?

Tên thợ hàn nghe hai người đối đáp liền lớn tiếng :

-Nếu trên đời còn thanh bảo đao nào hơn được thanh đao này thì ta nguyện cắt đầu đưa cho họ. Nói khoác thì ai mà không nói được ? Hà hà ! Nếu ta bảo con ta làm đến Ngũ Phẩm các vị có tin được không ?

Mọi người quát tháo :

-Câm miệng đi ! Đừng nói càn nữa.

Nam Nhân Thông sắc mặt lợt lạt, đứng phắt dậy rảo bước đi vào trong phòng. Nam tiểu thư gọi giựt lại :

-Gia gia !

Lát sau Nam Nhân Thông tay cầm thanh trường đao dài ba thước trở ra. Túi đao đen sì chẳng có chi khác lạ. Y lớn tiếng nói :

-Này chú hàn nôi kia ! Ta có thanh đao này đem tỷ thí với người. Nếu người thua thì cắt đầu đưa cho ta.

Tên thợ hàn đáp :

-Nếu lão gia thua thì sao ?

Nam Nhân Thông tức mình đáp :

-Nếu ta thua ta cũng cắt đầu đưa cho người.

Nam tiểu thư lại khuyên nhủ :

-Gia gia ! Gia gia ăn xong đi rồi vào phòng mà nghỉ. Sinh chuyện với họ làm chi?

Nam Nhân Thông dường như tỉnh ngộ hắng đặng một tiếng rồi mượn cố trở gót đi vào.

Tên thợ hàn thấy Nam Nhân Thông trở gót liền nói khích một câu :

-Dù lão gia có thua, tiểu nhân cũng chẳng khi nào dám lấy đầu lão gia. Chi bằng lão gia cho tiểu nhân làm nữ tế hay hơn.

Mọi người nghe nói có kẻ phì cười, có người trách gã ăn nói tầm bậy.

Nam tiểu thư vừa tức vừa thẹn, mặt đỏ bừng lên, không nói gì nữa, hậm hực đi vào.

Nam Nhân Thông từ từ rút đao ra chừng nửa thước, mọi người đã thấy ánh thanh quang lấp lánh, khí lạnh ghê người. Lúc rút hết đao ra khỏi vỏ, ánh hàn quang chập chờn khiến mọi người hoa mắt.

Nam Nhân Thông nói :

-Thanh đao của ta tên gọi Lãnh Nguyệt Bảo Đao. Người coi rõ rồi chứ ?

Tên thợ hàn nhìn thấy thanh đao này sống đầy lưỡi mỏng, khí lạnh ghê người, quả nhiên không phải tầm thường. Gã thấy trên chuôi đao khảm hình vành trăng lưỡi liềm bằng tơ bạc.

oOo